

Oude mannetjes - zaterdag 6 februari 2010

Zaterdagmiddag rond vijf uur. Pijn in de voeten, stram in de rug en heeeel even de ogen dicht. We slapen allebei bijna een uur. En dan is dit nog maar de tweede schaatsdag!

Het schaatsen in Zweden laat zich dit jaar in een paar woorden samenvatten: sneeuw en scheuren. We begonnen vandaag met frisse moed. Om iets over zeven uit de veren, acht uur ontbijt en negen uur op het ijs. Weinig wind, een heerlijke min 4 graden. Wel een beetje grauw en duidelijk sneeuw in de lucht.

We hadden om 10.00 uur met T afgesproken, dus we reden nog even een klein rondje. Tevens voor ons allebei bedoeld om de (veranderde) afstelling van de schaatsen nog even te toetsen.

Op de blauwe baan (het 5.5 km rondje direct hier bij het opstappunt) was al een wedstrijd van de Zweedse posterijen bezig. We zagen twee mannen van de Falun-schaatsploeg voorbij rijden, dus we gingen er vrolijk achteraan. Dat bleek tegen te vallen. Na een heel rondje hadden we ze nog niet ingehaald. Zij gingen echter niet verder dan dat ene rondje, dus we hebben nog even prettig bijgekletst.

Om 10 uur kwam T. Met spiksplinternieuwe flitsend rood/zwarte schaatsen. Een soort Maples, maar dan van Chinese makelij. Dit was de eerste keer dat hij ze ging gebruiken. We waren benieuwd. Ik had ondertussen mijn schaatsen weer terug gezet en kon nu weer een beetje vooruit op het soms wel erg hobbelige ijs.

Een retourtje Storsund met zijn drieën. Het reed vlot weg. Zowaar een beetje tegenwind, maar omdat de baanvegers nu de gehele baan naar Storsund ook echt hadden geveegd, kon je de scheuren goed zien en kwam je af en toe een beetje in je slag.

Het is familiedag op het ijs en daar was tot Storsund nog niet zo heel veel van te merken, behalve dat er nu zowaar wat mensen op het ijs waren. In Storsund had men echter een koek-en-zopie met echt goede koffie. Daarna op weg naar het kleine meertje voorbij Storsund. Het kleine geveegde baantje af dat deels uit dubbelijs bestond. Het had niet zo hard gevroren vannacht, dus het dubbelijs bestond echt uit ijs – water en dan weer (dun) ijs. Voorzichtig langs de kant manoeuvrerend lukt het net. Van het grote Runn-meer naar het Ornas-meertje moet je even over een landtong klunen. Omdat er een dik pak sneeuw ligt, kan dat gemakkelijk, ook als je geen beschermers bij je hebt. T was even aarzelend, met zijn nieuwe schaatsen, maar zag dat je echt in de sneeuw liep, en niet op de bosgrond.

Aan de andere kant slecht geveegd ijs, maar wel bijna geheel zonder scheuren. Een dun laagje sneeuw valt eenvoudig door heen te schaatsen. Eindelijk weer eens een beetje mijn luie, lange slagen kunnen gebruiken. Echt heerlijk schaatsen. Helaas telkens van korte duur, want om de anderhalve kilometer was er weer een klein stuk dubbelijs, waar het voorzichtig langs de kanten lopen was.

Ik probeerde tijdens één van de oversteken of de sneeuwrand langs de baan beter was, maar zakte met mijn voet tot de knie in de sneeuw. Daaronder bleek een flinke laag water te staan, dus ik

had zowaar een natte voet te pakken.

Terug in Storsund kwam T zijn schaatsmaat B tegen. Terug ging het vervolgens in een flitsend tempo. Dit keer de 10.5 km in 25 minuten gereden. Dat is bijna 10 minuten sneller dan onze eerste tijd. Blijft natuurlijk dat het betekent dat we een marathon net in 2 uur kunnen afleggen (waar de snelsten er zo'n drie kwartier korter over doen).

Bij de Framby Udde maken we kennis met D. De tweede D van de Falun-schaatsers. Een jongen die voor sportleraar studeert en pas twee weken geleden begonnen is met schaatsen op noren. We besluiten buiten de eilanden om (de rode baan) te gaan rijden naar Storsund.

Ondertussen blijkt dat de familiedagen op Runn echt aanslaan. Het is veel drukker op het ijs dan vorig jaar. Nog steeds aantallen mensen waarvan in Nederland iedereen zou zeggen dat het doodstil is, maar hier is het gezellig. Ook de plaatselijke motorclub heeft een plekje op de familie-ijs-dagen gevonden. We komen langs een 400 meter baan waar motoren met spikes onvoorstelbaar hard tegen elkaar racen.

Ook de rode baan is slecht geveegd en heeft op een paar plekken last van dubbelijs. Maar ondanks de lichte tegenwind, een zachte sneeuwval, afgewisseld met een week zonnetje en soms allebei tegelijk, kwamen we tamelijk snel in Storsund aan. Daar hebben we allebei een vreselijk eng uitzijnde gebakken plak leverworst tussen twee geroosterde boterhammen gegeten (leuk detail: om je vingers schoon te houden, krijg je dit in een koffiefilterzakje).

De laatste rit terug naar de Framby Udde ging er weer flink het tempo in. Ik haakte af. Een beetje last van mijn heupen (dus ik

gebruik teveel spierkracht en te weinig valbeweging tijdens de korte slagen) en door de lichte sneeuwval waren de scheuren moeilijk meer te zien. Voor mij dus een stuk rechtop schaatsen (Waarbij ik wel eens goed naar de nog steeds weergaloze natuur heb kunnen kijken, en her en der wat heb kunnen filmen. Halverwege voor de Zwedengangers even de afslag naar de gele baan gefotografeerd: tijdelijk niet berijdbaar!

Maar later hoorde ik dat Storsund -> Framby Udde ook in 22 minuten kan!

Het is nog niet zo laat (iets na drieën) maar we hebben nog niet echt gelunched. We besluiten om de dag af te ronden. Voor onze voeten en ruggen zijn de 70 km van vandaag wel mooi. Er moet nog iets overblijven voor morgen.

In de Framby Udde praten we nog wat na met T, die tevreden is met zijn eerste tocht op zijn Chinese schaatsen. Hij is wat teleurgesteld dat we niet na de 'lunch' nog een eindje willen schaatsen. Hij is helemaal afgestapt van het racen op schaatsen en rijdt liever lange afstanden. Hij vindt het een soort

Zen-meditatie. Wij gaan daar helemaal in mee. Klinkt een stuk beter dan dat je het moordende tempo van die Falun-jongens gewoon niet bij kunt houden ;-)

We spreken met T af dat we dinsdagavond met hem mee gaan naar de ijsbaan van Borlänge. Daar hebben zij hun wekelijkse trainingsavond. Kijken of pootje-over op een 300 meter baan ook lukt.

Terwijl ik dit blog schrijf, wordt het eten gekookt: soep en pasta. M (de hosteleigenares) regelt voor ons een huurwagen voor woensdag om vlak bij Mora te kunnen gaan schaatsen. Daar schijnt een baan van bijna 50 km te zijn geveegd.

Een grote groep dames van diverse leeftijd had een cateraar voor eten laten zorgen. M had al geroepen dat dat veel te veel voor hen was, dus terwijl wij van de heerlijke pasta zaten te genieten werden de garnalen en de hamrolletjes aangevoerd. Na het eten werden wij getraceerd op overheerlijke taart.

Nu nog de laatste restanten van deze blog schrijven en ons moreel voorbereiden op 2 uur een marathon schaatsen (hmmm, het klinkt stoerder dan het is).

Als toegift nog een foto: de sneeuw buiten de baan is zo zacht en waterig dat als de sneeuwscooters er doorheen rijden, het water gelijk omhoog komt.

